

nu op visite bent.' Het woord deed hem zelf pijn, nog meer omdat het zoo zonder commentaar werd geaccepteerd. Het kind was bij zijn vader op visite. . . . Maar hoe kwam de jongen zoo dwingerig? De moeder was toch waarlijk niet zoo van toegeven. Integendeel het was altijd verbieden en nogeens verbieden, tot je er kregel van werd.

Dikkie nam nu een slokje van de koffie-verkeerd, die hij weldra vergat voor een spelletje dat zij samen gingen doen met de kaakjes, beestjes met voetstukjes waar je ze in kon zetten. Dat dit ouderwetsche goedje nog te krijgen was – maar Ada wist alles te bereiken.

Hij was een rond stevig ventje en zijn oogopslag was flink. Maar wat vielen die haren over het voorhoofd! Die beroerde ponnie waar zij altijd de kinderen mee opknapte. In een onbewaakt oogenblik streek de vader het haar van Dikkie's voorhoofd weg, naar boven, dat het opstond.

'O, dat mag U niet doen' zei het manneke dadelijk. 'Moeder heeft het zoo gekamd, en ze zei dat ik het netjes moest laten zitten.'

'Zoo,' zei Johan, boos en beschaamd te gelijk.

Poes was ook binnengekomen en lag naast den hond, op eenigen afstand, beiden observeerden den kleine gast. Dikkie kreeg een idee.

'Zijn Does en Poes samen getrouwd?' vroeg hij.

'Dat zou wel grappig zijn,' zei Johan. 'Mevrouw Does, geboren Poes, hé?' Daar kwam Dikkie niet in. 'Maar zijn ze getrouwd?' hield hij vol.

'Nee,' zei Johan.

'Zijn ze gescheije?'

'Ook niet,' zei de vader haastig. 'Kijk eens, hier heb ik een kip. Heb jij een voetje voor ze?'

'Gaan we gauw eten?'

'Ja'.

Dikkie sloeg aan het vertellen:

'Als Maurits (Maurits was een Indische jongen van zestien of zeventien jaar, die door Alice, Dikkie's moeder, in huis genomen was – flink was ze wel) – 'als Maurits weer te laat komt, dan krijgt hij geen eten. En als hij het dan nog eens doet, dat gaat hij het huis uit.' Dit laatste met uitgestreken arm. Johan kon bijna niet nalaten te glimlachen. Het was zoo echt Alice, de officiersdochter. Altijd militairement.

'Jo (dit was het dienstmeisje) heeft buikpijn omdat ze zulke dunne kousen draagt,' verkondigde Dikkie verder.

Het was komisch en het was pijnlijk tegelijk, al die autoritaire uitspraken, die hem altijd zoo hadden geïrriteerd, door dien kindermund overgebracht.

'En hoe gaat het met zus?' Hij liet de kinderen altijd elk afzonderlijk komen, omdat hij er dan meer aan had, en zus had haar vorige beurt door ziekte verzuimd.